

ZÁRKÓZOTTAN

Zárkóztan: magam vagyok.
mert dupla zárral zárom
megtépett lelkem ajtaját.
Bár titokban kitárom
annak, ki a verseimet
olvassa, és megérti.
A kritika méregnyila
énem így fel nem sérti.

(Aug. 2, 2008)

CSAK ENNYI VOLTAM

Csak ennyi voltam: lobbanás,
sóhaj, kacaj, szivdobbanás,
lelkesezés, és kétkedés,
jóakarát, és vétkezés.

Munkakedv, örök lendület,
vagy elmerengő révület,
ábrándozó, csodát váró.
Magányosan, büszkén álló.

Folyton szeretetre vágytam,
szeretetet felkínáltam.
Átöleltek, félrelöktek,
magasztaltak, mellbedöftek.

Éppúgy fájtam más sebéért,
mint ahogy fájt, ha engem ért

bármily igazságtalanság.
Ellenségem volt a gazság.

Csak ennyi voltam: kis virág,
egy nagy családból zsenge ág.
Isten teremtett gyermeke,
- a leggyengébbek egyike. -

Lassan megedz a vén idő.
Az alkonyat fölémbe nő.
Lelkemre ablakot nyitok,
- s maradok mégis: nagy titok.

(Ápr. 23, 1999)

HÓPIHE HA LENNÉK

Csendes téli este
hópihe ha lennék,
mikor nagy pelyhekben
szálldogál a hó,
út kemény göröngyét,
utca szennyét, mocskát
elfödne a tiszta
fehér takaró:

én még nem sietnék
földre telepedni,
hol mélyre taposhat
gyilkos csizmatalp.
Fenn a levegőben
járnám lenge táncom,
mint a balerina,
- lesve tapsvihart.

Akrobata módra
merész mutatványok
gyönyörködtetnék az
arra elmenőt.
Csillogó ruhámat
vigan illegetném,
mint a bálban szokták
kacéran a nők.

Minden utcalámpát
körbe keringőznék,

mint fény körül röpköd
nyáron a bogár.
Onnan elfigyelném
a járókelőket,
vagy ki másra várva
épp alatta áll.

Pajkos gondolattal
szempillákra ülnék,
mint a pille lebben
virág kelyhére.
Vagy a hegyes állra,
az eltátott szájra,
s ki fent hordja orrát,
orra hegyére!

Amikor már ezt a
játékot elunnám,
s városszerte mindent
puha hó borít:
boldogan olvadnék
annak tenyerébe,
ki a legforróbban
magához szorit!

(Dec. 19, 2000) Király Ilona